

Distribuție de excepție în „Anna Bolena” la Opera din Viena

(Costin Popa – 29 aprilie 2015)

Prima scenă lirică de pe Ring, una dintre cele mai importante din lume, nu-și dezmințe reputația. Recent, ultimul spectacol cu opera „Anna Bolena” de Donizetti, parte a unei serii de patru, a probat-o cu prisosință. Centrată în jurul personalității vocale și actricești a renumitei soprane ruse Anna Netrebko, interpreta rolului titular, producția francezului Eric Génovèse și-a dovedit rezistența constantă pe afiș după premiera din aprilie 2011, când a fost salutăată de public și presă, consfințind astfel nu numai prima reprezentare a lucrării la Opera de Stat vieneză, dar și primul succes de casă al noii direcțiuni a conaționalului regizorului, Dominique Meyer.

În aprilie, Anna Netrebko a fost înconjurată de un „cast” internațional de excepție, basul italian Luca Pisaroni (Enrico VIII), mezzosoprana rusă Ekaterina Semenchuk (Giovanna Seymour), tenorul spaniol Celso Albelo (Lord Riccardo Percy), mezzosoprana rusă Margarita Gritskova (Smeton în travesti) și basul Dan Paul Dumitrescu (Lord Rochefort), de 15 ani component important al ansamblului Operei de Stat. În micul rol Sir Hervey a fost distribuit tenorul mexican cu timbru plăcut Carlos Osuna.

Regia lui Eric Génovèse, susținută de Jacques Gabel și Claire Sternberg (decoruri), Luisa Spinatelli (costume), Bertrand Couderc (lumini), a avut marea calitate că a lăsat muzica și actoria să se desfășoare în voie. Într-un decor atemporal stilizat, cartezian, uniform, fără detalii și inventivitate, închis la culoare, cu deplasări (rotiri) schematice între scene și „cortine” intermediare, eroii au jucat bine încadrați în rolurile lor, cu mișcările și atitudinile strict necesare expunerii ideaticii. Ochiul a fost atras de bogatele costume de epocă ale reputatului designer Luisa Spinatelli, de culorile armonioase.

Întâlnirea cu sonoritățile orchestrei, în fapt ale celebrei Filarmonici din Viena, a fost ca de obicei un dar de înaltă clasă, oferit cu generozitate, captivant și seducător, în care abundența tonurilor păstoase și învăluitoare a venit din calitatea compartimentului diafan și cristalin de coarde, îngemănat în deplină omogenitate cu întregul. Un ansamblu al cărui rafinament putea fi stimulat mai mult de șeful său, dirijorul ucrainean Andriy Yurkevych, altminteri secundant al discursului cântăreților. Corul pregătit de Thomas Lang și-a găsit cel mai bun moment în scena finală, ca funebru însoțitor al ultimelor clipe ale eroinei.

Anna Netrebko

După incursiuni recente în vocalitatea verdiană, care îi valorizează consistența timbrală sporită, împletită cu disponibilitatea dintotdeauna a executării perlaturilor, Anna Netrebko a revenit la interpretarea temutei partituri a reginei donizettiene, unul dintre pilonii de bază ai belcantoului romantic. Cu linie vocală de exemplară cursivitate, atât de fluidă încât frizează continuitatea fără limite în orice registru dinamic, de la pianissimo la forte, pe întregul ambitus, soprana a înzestrat dificilele portative cu un admirabil joc al nuanțelor și inflexiunilor subtile, al atacurilor moi acute, urmate de impresionante mlădieri de glas.

Desenele melodice încărcate de agilități fie par că zboară, fie primesc accente vehemente. Expresia vocală este diversă, de la dialogul pasional cu Percy la tensiunea dramatică din scena cu Giovanna, de la abandonul extatic evocator al ariei finale „Al dolce guidami”, impregnat cu lanțuri de pianissime ca niște plutiri nepământene, la incisivitatea cabalettei „Coppia iniqua”, ce-i urmează.

Măiestria Annei Netrebko este peste tot. În sală, vocea sună strălucitor și proaspăt (la aproape 44 de ani), iar personajul are frumusețea și demnitatea reginei, copleșită de suferință și tristețe.

După opt spectacole cu „Anna Bolena” într-o singură lună, patru la Zurich și patru la Viena, în seara de pe Ring oboseala s-a resimțit punctual. Faptul s-a văzut la supra-acuta teribilă, Re natural, nescrisă de Donizetti, dar ambițios emisă de artistă în finalul primului act sau la intervalul ascendent cu Do acut, în pianissimo, din recitativul „Piangete voi” al ultimei arii a operei. Nimic însă nu poate afecta splendoarea prestației.

Partenerii divei

Basul Luca Pisaroni, veche cunoștință a românilor de la marele Concurs internațional de Canto „Hariclea Darclee”, a evoluat constant pe scenele internaționale, recomandat de succesul brăilean și de vocea generoasă, cu tente lirice baritonale, caldă și omogenă, în care acea „italianită” nativă servește de minune recitativele și desenele melodice donizettiene. A cântat cu autoritate, a avut comportament cu adevărat regal, bine ancorat în conflict.

Și mezzosoprana Ekaterina Semenchuk a fost oaspetele României, la ultima ediție a Festivalului Enescu. Am regăsit la Viena glasul rotund timbrat, sombrat, viguros, strălucitor și de însemnat volum, înclinat către partiturile de forță, pe care - în afara accentelor dramatice (duetul cu Enrico sau încordatul duet cu Anna) - și l-a maleabilizat admirabil pentru preluarea țesăturilor vocale ce solicită nuanțări extreme.

Afirmam că Dan Paul Dumitrescu este unul dintre valoroșii membri stabili ai companiei vieneze. Îl recomandă vocea masivă de „basso profondo”, robustă, amplă, egală pe ambitusul de culoare întunecată, precum și cele peste 50 de roluri interpretate la Wiener Staatsoper. După ce l-am văzut la București într-un rol de altă factură, cel al Marelui Preot din „Aida” verdiană, și în „Anna Bolena” și-a demonstrat - într-un stil total diferit - știința abordării analitice a frazării, prin strunirea solidității vocii în replici moi și calde (încă de la primele replici ale întâlnirii cu Percy), de remarcabilă expresivitate. Este o plăcere sonoră să-l asculți pe Dan Paul Dumitrescu expunându-și armonicele bogate ale glasului. Artistul se află acum la maturitate vocal-scenică și perspectivele unor noi și importante roluri îi stau în față.

Tenorul Celso Albello a avut o evoluție ascendentă pe parcursul seriei, când sprijinul vocii pe emisia nazală s-a făcut mai puțin simțit. Deține și probează o largă capabilitate de a exprima atât lirismul cantilenelor „di grazia”, cât și dinamica eroică, prin spectaculoase acute atacate „spinto”.

Tânăra mezzosoprană Margarita Gritskova, 28 de ani, a fost realmente o surpriză prin glasul catifelat, prin omogenitatea pe întregul registru, prin sunetele grave frumos și domol articulate.

Preocuparea pentru asigurarea unei linii vocale fluente i-a fost permanent în atenție, ca și frazarea expresivă.

Ekaterina Semenchuk

Celso Albelo

Margarita Gritskova

„Anna Bolena” la Opera de Stat din Viena a fost un festival al vocilor frumoase, al plierii admirabile în stilul autentic al belcantoului romantic.